

ille nescio quas ob causas, dum ad Catholicæ fidei unitatem plurimos secum sperat adducere, consultò differebat. Possem hoc loco sermones illos vobis commemorare, quibus Petavius eum adortus est, tunc cum ille Lutetiâ excedens, post Legationis Suedicæ munus expletum, Petavium valedicturus invisit. Verum in aliud tempus hæc seponere satius fuerit &c. Unde profectò non mirum, quod Grotius novum in Religione monstrum, & omnium sectarum advocatus audire coeperit; eorumque Neopoliticorum Dux atque antesignanus dictus fuerit, qui diversas atque adversas religiones in quavis Republica permittendas esse commiscuntur. A quo tam infausto principio, quo humana divinis, sacrisque profana miscentur, & quæ sunt inferiora anteponuntur dignioribus; dictu in credibile, quam multa à divinis abhorrentia Scripturis, & ab orthodoxæ Ecclesiæ usu discrepantia, omniq[ue] Religioni repugnantia consequantur. Nonne verò eius farinæ homines tandem planè fateantur necesse est, se nulli Religioni studere, nulli ex animo addictos esse; nec se se religioni, sed hanc
suis

